

seiben tovább élnek és botlanak hősei és gyámoltalanjai. Igen, az arcokat nem lehet elfelejteni, azok megmaradnak úgy, ahogyan azt Dallos egyszerű eszközökkel, mint pásztorfiú művészi faragású botját metszi éles zsebkéssel, élővé és valóságosává kidolgozta. Semmi raffináltság nincs ebben a prózában. Ahogyan a tülök hajlatán nincsenek félhangokat megszólaltató billentyűk, akképpen nincs Dallos írásművészetében sem a mesterkedésnek széles skálája. Nemes egyszerűség jellemzi írásait, aminő a falusi parasztházak tiszta szobájában szerénykedik. Ez az egyszerűség bizonyos idő múltán mindenkor követelően jelentkezik a magyar irodalomban. Dallos, a kortárs, az újra elindulást is jelenti. A gyökerek, amik az aszfaltba ágaztak el, elszáradtak s helyükbe új gyökerek ereszkedtek a földre, kúszva s növekedve a mélyebb rétegek számára, keresve a nedveket, amiken keresztül kivirágozhat az irodalom fiatal fája.

Nagy kérdőjel a jövő szempontjából az, hogy meddig tart ez a hit, ez a tisztaság s ez a jóság? Az élet nem koptatja-e le az író lelkéről e pompás díszeket s nem fordítja-e irányát a kiábrándulás gorkiji sötétsége felé? Mi dől el itt? A harc, aminek győzedelmes megvívásához az kell, hogy az író reménye s hite érintetlen maradjon, hogy az életben csak az irodalmat s az irodalomban az életet lássa. Kevés önámítás kell ahhoz, hogy az író az érettség tisztán látó éveiben is megmaradjon hívő léleknek s álmódzó fiatalnak.

TÉLI MAGÁNY

*Madarak s könyvek között élek,
verselő, méla remete.*

*Napjaim összefolynak, mint az
órák s madarak éneke.*

*Embert nem látok napokig sem,
csupán a párás üvegen*

*futó árnyékát; olyan mindegy:
ismerős-e vagy idegen. —*

A postám: olykor egy-egy reklám.

*Ujság — más nem igen akad,
minthogy két rongyos felhő résén
néha kisüt a nap.*